

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 386

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΣΚΛΗΡΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ ἔχουν ὀξυτάτην ὀρθόδοξον «ὁσφρησιν». Τὸ αἰσθητήριον τοῦ προσανατολισμοῦ των μέσα εἰς τὸ ζοφῶδες καὶ ἀσέληνον παρὸν τοῦς πληροφοροῖ ἐγκαίρως διὰ τὴν σημασίαν τῶν τεκταινομένων. Μὲ αὐτὸ δὲν παριστάνουν τοὺς προφήτας. Ὁ καθείς ἄλλωστε ἡμπορεῖ νὰ ἴδῃ τὴν ἀλήθειαν, ἂν ἔχῃ τὴν τόλμην νὰ τὴν υἱοθετήσῃ. Καὶ οἱ παλαισημερολογῖται διέθετον πάντοτε τὸ ἠθικὸν ἀνάστημα, τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ κάμπτουν τὴν ὁσφύν των ἔμπρὸς εἰς τὰς καινοτομίας, τὰς συμβατικότητας καὶ τὸ κοσμικὸν

Ἡ ἀλήθεια μεγάλη καὶ ἰσχυροτέρα παρὰ πάντα. Πᾶσα ἡ γῆ τὴν ἀλήθειαν καλεῖ, καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὴν εὐλογεῖ, καὶ πάντα τὰ ἔργα σείεται καὶ τρέμει καὶ οὐκ ἔστι μετ' αὐτῆς ἄδικον οὐδέν.

Ἅγιος Γρηγόριος Ναζιανζηνὸς

πνεῦμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν. Δι' αὐτὸ καὶ ἐνεπιγνώστως ἐβάδισαν τὴν τραχεῖαν ὁδὸν τοῦ ὀνειδισμοῦ ἀποδεχθέντες διώξεις καὶ προφυλακισμούς. Δι' αὐτὸ καὶ σήμερον δὲν ἐπωάζουν ἐντὸς των ψευδαισθήσεων καὶ χιμαίρας. Καὶ θὰ ἦτο ψευδαίσθησις νὰ δεχθοῦν ὅτι ἔχουν πολλοὺς φίλους. Ὅτι ἡ Κρατ. Ἐκκλησ. φρονεῖ ἀγαθὰ δι' αὐτοὺς, καὶ ὅτι αἱ παντοδύναμοι αἰρετικαὶ ὀργανώσεις ἐπιθυμοῦν τὴν εὐδοκίμησιν τοῦ κινήματος αὐτοῦ τῆς εὐσεβείας. Δὲν εἶναι δύσκολον ἄλλωστε νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰς προθέσεις των κάτω ἀπὸ τὸν διαφανῆ μανδύα

τῶν λόγων.

Καὶ τοῦτο διότι εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀλόνιον τῆς ὀρθοδοξίας δίδεται εἰς μέγας ἀγῶν. Ἡ ἀναμέτρησις ὑπερβαίνει τὰ ἑλληνικὰ ὅρια. Ἡ σημασία του διασκελίζει τὴν ἡμερολογιακὴν διαφορὰν καὶ ἐκτείνεται εἰς τὸν χώρον τοῦ γενικωτέρου ἀνταγωνισμοῦ τῆς ὀρθοδοξίας μετὰ τὴν κακοδοξίαν. Καὶ ἡ

τελευταία ἀποκλείεται νὰ εὐχῇ καὶ νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ. Εἶναι γνωστὸν ἄλλωστε ὅτι, ἂν δὲν ἔπεσε μέχρι σήμερον τὸ φρούριον τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ εὐρὺ κύμα τῶν πιστῶν ποὺ τὸ ἐθωράκισε.

Διότι ἂν εἶχε ἀφεθῇ ἡ διαφύλαξις τῆς πολυτίμου κληρονομίας εἰς τοὺς συμβατικούς ταγούς σήμερον ἡ ἑλληνικὴ ὀρθοδοξία θ' ἀνῆκεν εἰς τὸ παρελθόν.

Ἡ σμίκρυνσις λοιπὸν τῆς σημασίας τοῦ κινήματος αὐτοῦ τῆς θρησκευτικῆς ἀντιστάσεως, καὶ ὁ περιορισμὸς του εἰς ἀπλοῦν δεκατρημερισμὸν ἀποτελεῖ σκόπιμον διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας. Οὐδὲν ζήτημα παρονυχίδος ἡμπορεῖ νὰ συγκλονίσῃ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη τόσον ἐκτεταμένον πνευματικὸν χώρον. Οὐδεμία δὲ σοφιστεία ἡμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τὴν τόλμην τοῦ πληρώματος τῆς ἐκ-

ΟΙ 40 ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΙ ΕΝ ΣΕΒΑΣΤΕΙΑ

Στρατιώται εις κάποιο τάγμα της ανατολής τον καιρό του Λικινίου ήσαν οι 40 αυτοί μάρτυρες του Χριστού. Ο διωγμός των χριστιανών έμαινέτο. Το αίμα έρρεε άφθονον. Διοίκη της του τάγματος που υπηρέτουν οι καρτερικοί αυτοί και γενναίοι του Χριστού όπλίζεται ήτο κάποιος Άγρικόλας. Ο σκληρός αυτός χριστιανομάχος έκάλεσε τους στρατιώτας και τους ήρώτησε ποδ έπιστευον. Όταν ήκουσε ότι ήσαν χριστιανοί και ότι είναι πρόθυμοι να ύποστουν άκόμη και θάνατον διά την πίστιν των τους παρέδωκε εις τους ειδωλολάτρας στρατιώτας διά να αναγκασθουν με βασανιστήρια ν' άρνηθουν τον Χριστόν.

Άδίκως όμως τους έλιθοβόλησαν και τους έκτύπησαν, άδίκως τους ένέπαιξαν και τους έταλαιπώρησαν. Δι' αυτό και ο Άγρικόλας διέ-

κλησίας των ΓΟΧ. Την τόλμην που έκτρέφεται από την διαπίστωση ότι ο άγών είναι ουσιαστικός και θεμελιώδης. Τόσον ουσιαστικός ώστε να είναι συνέχεια της αιώνιας άνειρηνεύτου διαπάλης μεταξύ όρθοδοξίας και αίρέσεως.

Ίδου λοιπόν διατι τα μέλη της Εκκλησίας των ΓΟΧ καταλαμβάνονται υπό σκεπτικισμού όσάκις εύρίσκονται εις την ανάγκην να σκεφθουν την άρσιν του σχίσματος. Το χάσμα δέν είναι μικρόν και αι χείρες που κινούν τα νήματα των καινοτομιών άόρατοι μέν, άλλ' έπαρκώς γνωσταί. Άν όμως δέν διαφαίνεται το τέρμα εις το άμεσον μέλλον δέν σημαίνει ότι οι άγωνισταί καταλαμβάνονται άπροετοίμαστοι. Γνωρίζουν να επιδεικνύουν προς τα ιδανικά των την ιδίαν συνέπειαν εις το μέλλον, όπως και εις το παρελθόν.

Η ένότης, ή συμπαγής και αδιάσπαστος ένότης, παραμένει ύψιστος νόμος όλων των όρθοδόξων δυνάμεων. Την έκβασιν της συνεχιζόμενης κρατερως μάχης θα την κρίνει ο αδιάλλακτος πνευματικός άγών. Η νίκη δέν έξαρτάται παρά από ήμās τους ίδιους. Το συμπέρασμα είναι σαφές. Άπομένει το χρέος ή ένότης αυτή να διαφυλαχθή ως κόρη όφθαλμού.

ταξε να τους γδύσουν και να τους βάλουν μέσα εις μίαν παγωμένην λίμνην.

Η Σεβάστεια την εποχήν είνην ήτο μεγάλη πόλις. Εύρίσκετο εις τό μέσον ένός κάμπου έκτεθειμένου εις φοβερόν ψύχος. Εκεί ο χειμών διαρκεί περισσότερον από 8 μήνας. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης γράφει ότι το κρύον είναι τόσον ισχυρόν ώστε ειλέγχεται και από τās ρίζας των τριχών της κεφαλής, «κρυγμός δι' αυτών των τριχών διαδυόμενος».

Μέσα λοιπόν εις την παγωμένην λίμνην διέταξε να βάλουν τους τεσσαράκοντα μάρτυρας ο σκληρός Άγρικόλας. Το μαρτύριον ήτο φοβερόν. Το ψύχος εισήρχετο εις τους άρμους και τους διέλυε, έτύλιγε την σάρκα και την έμελάνιαζε. Οι όφθαλμοί των μαρτύρων έχάθησαν εις τās κόγχας. Αι καρδίαι ματοίως προσεπάθουν να θερμάνουν τα σώματα. Σιγά σιγά ήρχετο ή λύκτα. Φοβερά και άδυσώπητος. Οι μάρτυρες έφαίνοντο να γέρνουν επάνω εις τους κορμούς των. Το μεσονύκτιον οι φρουροί άπεσύρθησαν, και το μαρτύριον έσυνεχιζέτο. Ο λίγον όμως προτού να ξεμερώση ο συννεφιασμένος ούρανός ήνοιξε και ένα γλυκό φως έχύθη επάνω εις τās κεφαλές των μαρτύρων. Ητο το Ιλαρόν φως του Κυρίου που ήρχετο να στεφανώση τους άθλητάς. Τα σώματα διά μιάς έγιναν και πάλιν ωραία και νεανικά, τα πρόσωπα των ήρώων της πίστεως έλαμψαν. Είχαν λάβει τους άμαράντους στεφάνους των άθλητών. Με το ξημέρωμα όλοι οι μάρτυρες είχαν παραδόσει το πνεύμα.

Ίδου και ή πνευματική διαθήκη των ήρώων αυτών που την έγραψαν εις την φυλακήν και ή ή όποία λέγει τα εξής. Ο Μελέτιος ο Αέτιος και ο Εύτύχιος φυλακισμένοι διά τον Χριστόν χαιρετούν τους πρισβυτέρους, τους διακόνους και τους όμολογητάς εις κάθε πόλιν. Όταν τελειώσωμε με την χάριν του Θεού και με τās προσευχάς όλων των άγώνων τον όποιον έχομεν αναλάβει και φθάσωμε τα βραβεία Εκείνου που μάς καλεί εις τον ούρανόν τότε θέλομε να μάς άκούσετε και τα λείψανά μας να τα άνακεμίσητε και να τα θέψετε εις την πόλιν Ζήλα εις την τόπον που λέγεται Σαρείμ.

Και κατωτέρω συνεχίζουν. Λοιπόν όδελφέ Κρισπίνε, σάς άφίνομεν έντολήν να προφυλάτεσθε από κάθε κοσμικήν ήδυπάθειαν και πλάνην διότι ή δόξα του κόσμου είναι έσφαλμένη και όχι άληθής. Σας άποχαιρετούμε λοιπόν όλουι έμείς οι 40 άδελφοί σας. Μελίτων, Αέτιος, Εύτυχής, Κυρίων, Κάνδιδος, Άγγίλας, Γάσιος, Χουδίων, Ηράκλειος, Ίωάννης, Θεόφιλος, Σισίνιος, Σμέρογδος, Φιλοκτήμων, Γοργόνιος, Κύριλλος, Σεβηριανός, Θεόδουλος, Νικόλαος, Φλάβιος, Ξανθίας, Ουαλέριος, Ηούχιος, Δομετιανός, Δόμνος, Ηλιανός, Λεόντιος, Εύνοϊκός, Ουάλλης, Ακόκιος, Αλέξανδρος, Ββιανός, Πρίσκος, Σακέρδων Εκδίκιος, Αθανάσιος, Λυσίμαχος, Κλαύδιος, Ηλίας και Άγλαίος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Ἡ ἀπογευματινὴ ἐφημερὶς «Ἐθνος» ἤνοιξε τὰς τελευταίας ἡμέρας συζήτησιν γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ γάμου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Παρήλασαν ἀπὸ τὰς στήλας τῆς Θεολόγοι κληρικοί τε καὶ λαϊκοί, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμονες διάφοροι, οἵτινες ἐξέθεσαν τὰς ἀπόψεις των ἐπὶ τοῦ προειρηθέντος θέματος, αἰτίνες ἦσαν ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας. Οἱ μὲν ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, τῶν θεοκηρύκων Ἀποστόλων, τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς παραδόσεως ὑπερημύνθησαν τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀγαμίας τῶν Ἐπισκόπων, οἱ δὲ τὰ ἐκάστοτε ὑπὸ διαφόρων ἀγάμων κληρικῶν δημιουργούμενα σκάνδαλα προβάλλοντες, ἀλλὰ καὶ τὴν φυσικὴν γεννητήσιον ὁρμὴν, ὡς ἀνάγκη ἀναπότρεπτον θεωροῦντες, ὑπὲρ τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀνωτάτων κληρικῶν ἀπεφάνθησαν.

Ὁ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης σχολιάζων τ' ἀνωτέρω ἐξάγει τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ γράψαντες ἐκ τῶν ἰδίων ἐκρίναν τὰ ἀλλότρια, ὡς ὁρθῶς παρετήρησεν ὁ Ἀρχολίδος Χρυσόστομος.

Οἱ ὑπὲρ τοῦ γάμου τῶν ἐπισκόπων ἀποφανθέντες, δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὸν παντοδύναμον παράγοντα τῆς θείας χάριτος, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ παρ' ἀνθρώποις ἀδύνατα, δυνατὰ καθίστανται. Εἰς τὸ ὅτι εἶναι δύσκολον τὸ τῆς παρθενίας κατόρθωμα οὐδεὶς ἀντιλέγει· ὅχι ὅμως καὶ ἀδύνατον δι' ὀρισμένους, ὡς λέγει ὁ Κύριος. «Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον (τὸν τῆς ἀγαμίας), ἀλλ' οἷς δέδοται· εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνοούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ὃ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω» (Ματθ. ΙΘ. 12).

Ὁ δὲ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος γράφει περὶ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν θέματος τὰ ἑξῆς: «Καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἄπεσθαι, διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔχτω... Θέλω γὰρ πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἑμαυτὸν (ἀγάμους)· ἀλλ' ἕκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ, ὃς μὲν οὕτως, ὃς δὲ οὕτως... δέδωκεν γυναικί· μὴ ζητεῖ λύσιν· λύσαι ἀπὸ γυναικὸς· μὴ ζητεῖ γυναῖκα. Ἐὰν δὲ καὶ γήμῃ οὐχ ἡμαρτες. *Θλίψιν δὲ τῇ σαρκὶ ἔχουσιν οἱ τοιοῦτοι* (οἱ ἔγγαμοι). Ὁ ἀγάμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, πῶς ἀρέσει τῷ Κυρίῳ· ὃ δὲ γαμήσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί... ὥστε καὶ ὁ ἐγαμίζων (νυμφευόμενος) καλῶς ποιεῖ, ὃ δὲ μὴ ἐγαμίζων (ὁ ἀγάμος) κρεῖσσον ποιεῖ» (Α Κορινθ. Κεφ. Ζ).

Τὰ θεόπνευστα ταῦτα λόγια τοῦ θείου Παύλου ἐδικαιώθησαν ἐν τῇ πράξει τῆς Ἐκκλησίας. Δι' ὃ καὶ ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμένη ΣΤ'. Σύνοδος ἐν τῷ ΙΒ αὐτῆς κανόνι ἐνομοθέτησε τὴν ἀγαμίαν τῶν ἐπισκόπων. Ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος ἀναπτύσσει καὶ σχολιάζει τοὺς λόγους τοῦ θείου Παύλου εἰς τὴν περὶ παρθενίας λαμπρὰν πραγματείαν του, ἔνθα συνιστῶν τὸν γάμον εἰς τοὺς ὑπεράκτους, καὶ θεωρῶν αἰρετικούς τοὺς ἐκλαμβάνοντας αὐτὸν ὡς μολυσμὸν, ἐγκωμιάζει τὴν διὰ Χριστὸν ἀγαμίαν, ὡς ἰσάγγελον πολιτείαν, διὰ τε τὸ ἀπερίσπαστον αὐτῆς, καὶ τὴν νη-

φαλιότητα τῆς διανοίας τῶν οὕτω πολιτευομένων. Κατὰ τὰς ἀνωτέρω μαρτυρίας ἡ πολιτεία τῆς παρθενίας εἶναι «κρεῖσσον» τῆς ἐγγάμου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἔγγαμος Ἐπίσκοπος, πῶς θὰ εἶναι πρότυπον χριστιανικῆς τελειότητος, πῶς δὲ θὰ καθοδηγῇ τὰ τάγματα τῶν παρθένων εἰς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς «κρεῖσσονος» κατὰ Χριστὸν πολιτείας, ὣν ἄγευστος αὐτῆς; Ἡμεῖς οἱ ζῶντες τὴν ἔγγαμον ζωὴν, καὶ τὰ θεμιτὰ αὐτῆς ἀπολαμβάνοντες, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν γλυκύτητα τῆς κατὰ Χριστὸν παρθενικῆς πολιτείας. Εἰς ταύτην ὅμως τὴν κατάστασιν ἀνυψοῦνται ὅσοι «τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις». Αὐτὸς οὗτος ὁ μακάριος Παῦλος ὅστις συνεσταυρώθη τῷ Χριστῷ, ἐξηκολούθει καθ' ὅλην τὴν ἐπίγειον ζωὴν του «νὰ ὑποπαίξῃ καὶ νὰ δουλαγωγῇ τὸ σῶμα του» φοβούμενος «μήπως τοῖς ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένηται».

Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἐγγάμου καὶ ἀγάμου ζωῆς ἐγνώρισεν ἐκ τῆς πείρας ἀμφοτέρων ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς του ἀνελθὼν εἰς τὰ ὕψη τῆς πνευματικῆς ζωῆς, μετανοῶν ἐθρήνηι διὰ τὴν προηγουμένην ἐμπερίστατον κατάστασίν του. Ὁ δὲ ἱερός Αὐγουστίνος ἀποδημήσας κατ' ἀρχὰς εἰς χώραν μακρὰν ἐξησώτως. «Εἰς ἑαυτὸν ὅμως ἐλθὼν μετὰ ταῦτα καὶ ὑψωθείς ὑπεράνω «σαρκὸς καὶ αἵματος» ἐγένετο ναὸς Θεοῦ. Πυρούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ γλυκυτάτου θείου ἔρωτος, καὶ ἀντιπαραβάλλον τὴν αἰθερίαν κατάστασίν του πρὸς τὴν προηγουμένην τοιαύτην, θρηνῶν καὶ ὀδυρόμενος ἔλεγεν. «ὦ Θεέ μου! ὀπίμως σὲ ἀγάπησα! φεῦ τοῦ καιροῦ ἐκείνου ὅτε ἠδυσκόνην μακρὰν Σου».

Ὅσοι λοιπὸν τῶν ἐγγάμων μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιληφθῶν τὸ ὕψος καὶ τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τῆς ἰσαγγέλου κατὰ Χριστὸν παρθενικῆς ζωῆς, ἀποφαίνονται περὶ αὐτῆς προχείρως, δὲν γνωρίζουσι μήτε «ὃ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαίουνται».

Ἐπομένως εἶναι συμφέρον νὰ διατηρηθῇ ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ὁ θεσμὸς τῆς ἀγαμίας τῶν Ἐπισκόπων, ἀφοῦ καταβάλλεται πᾶσα προσπάθεια διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀρίστων. Κριτήριον τῆς ἱκανότητος τῶν τοιούτων δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον τὰ πτυχεῖα, ἡ γνῶσις, ἥτις μὴ ἔχουσα ἰσόβαρον πρᾶξιν φυσιοῖ, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸ Ὁρθόδοξον τοῦ φρονήματος καὶ ἡ ἀγνότης τοῦ βίου. Εὐδοκίμησαν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν διακονίαν ὅσοι σὺν τῇ μαθήσει, διὰ τῆς συνεχοῦς ἀντιστάσεώς των κατὰ τῶν ὁρμῶν τῆς φύσεως, διὰ τῆς ἀποφυγῆς τῶν αἰτίων, διὰ τῆς νηστείας καὶ προσευχῆς ἀπέκτησαν τὴν καθ' ἑξιν ἐγκράτειαν ἐν πᾶσι, καὶ ἐγενήθησαν τῆς Χρηστότητος τοῦ Κυρίου. Ὁμολογουμένως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γ. νεᾷ εἶναι ἐλάχιστοι οἱ τοιοῦτοι. Προτιμώτερον ὅμως εἶναι ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία νὰ κυβερνᾶται ἀπὸ ἐλάχιστους ἁγίους, ἢ ἀπὸ δεκάδας χρυσοφορεμένων Ἐπισκόπων, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς διὰ τῆς πριγκηπικῆς ζωῆς των καὶ τῶν συνεισάκτων καὶ τῶν ἐκάστοτε σκανδάλων γίνονται αἰτία σκανδαλισμοῦ τῶν συνειδήσεων τῶν τε πιστῶν καὶ ἀπίστων, καὶ ἀπωλείας ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν.

ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

ΑΒΡΑΑΜ

Παιδί! Καὶ τί δὲν κρύβει ἡ λέξις αὐτή!

Ἐλπίδας, ἐπιθυμίας, πόθους, ὥραϊα ὄνειρα. Πρὸ παντὸς ὅμως τὸ παιδί εἶναι ἀντικείμενον τῆς τρυφερωτέρας ἀγάπης!

Οἱ γονεῖς φιλοστόργως παρακολουθοῦν τὴν ἐξέλιξίν του καὶ συσφίγγονται ὑπὸ ἐφιαλτικῆς ἀγωνίας ὁσάκις ἀδιαθετῇ περιττὸν νὰ τονισθῇ, ὅτι ἐὰν ὁ σκληρὸς θάνατος ἀφαρπάσῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῶν γονέων, τότε ἡ τραγωδία ἐγκαθίσταται εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὁ πόνος ἐφαρπύει τὰ παμμέλανα πέλρα τῆς θλιβερᾶς ἐξουσίας του.

Ὅταν θρασυθῇ ἡ βακτηρία τοῦ γήρατος, ἀσφαλῶς θὰ καταπέσῃ!

Καὶ ὅταν οἱ γονεῖς στερηθῶσι τῶν τέκνων των μετὰ βεβαιότητος θὰ καταστῶσιν τὰ ἀνεμοδαρμένα ἱστιοφόρα τῆς ζωῆς.

Ὁ Ἰσαάκ τὸ παιδί τοῦ Ἀβραάμ! Παιδί ἐπαγγελίας!

Παιδί πόθων, ἐλπίδων!

Κόσμος δλόκληρος διὰ τοὺς γέροντας; Ἀβραάμ καὶ Σάρρα!

Ἀσθένεια καὶ θάνατος τοῦ Ἰσαάκ! θὰ διέγραφε ἐκ τῆς ζωῆς τοὺς δύο γέροντας, ἔστω καὶ ἐὰν ἀνέπνεον εἰσέτι.

Οὔτε ἀσθένεια, οὔτε θάνατος διεκδικοῦν τὸν Ἰσαάκ!

Τὸν Ἰσαάκ τὸν ἀπαιτεῖ ὁ Θεός! Τὸν ζητεῖ θῦμα καὶ δλοκάρπωσιν! «Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας τὸν Ἰσαάκ καὶ πορευθεῖς εἰς τὴν γῆν τὴν ὕψηλὴν καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς δλοκάρπωσιν (Γενεσ. ΚΒ'. 2').

Τὴν δραματικότητα τῆς στιγμῆς θὰ τὴν ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν ἀνυπερβλήτον λυρισμὸν τοῦ ἐμπνευσμένου Πατριάρχου καὶ ρήτορος τῆς Ἐκκλησίας Μελετίου Πηγᾶ. Ἰδοὺ τί λέγει οὗτος ἐξ ἀφορμῆς τοῦ σκληροῦ αἰτήματος: «Τί γίνεται, ὥσάν ἔγινεν μεγαλοπὸν τὸ παιδίον καὶ ἀρχίζουσιν νὰ παραριζώνουσιν οἱ ἐλπίδες τοῦ πατρὸς καὶ νὰ παρανοθοῦσιν οἱ εὐφροσύνης καὶ νὰ παραμέστῶνουσιν οἱ χαρᾶς; Ἐρχεται αἰφνίδια ἐκείνη ἡ θεία ροπή. Σηραίνει τὰς ρίζας τῶν ἐλπίδων καὶ μαραίνει τὰ ἄνθη τῆς εὐφροσύνης καὶ ψύχει τοὺς καρπούς τῆς χαρᾶς τοῦ Ἀβραάμ. Πᾶσαν ἄλλην καρδίαν, ἄνδρες ἀδελφοί, παρὰ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀβραάμ, ἤθελε ταράξει ἐκεῖνος ὁ φοβερός λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπου τὸν λέγει: ἔλα Ἀβραάμ, ἔπαρε τὸν υἱόν σου τὸν Ἰσαάκ εἰς ἓνα ὄρος ὅπου σοῦ θέλω δεῖξει καὶ ἐκεῖ σφάζει τον, θύσει μοῦ τονε!

Τί Κύριε τῆς δόξης! Τί πόνος, τί θλίψις, τί στενοχωρία δὲν ἐκατάπεσε τότε εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνην τὴν πατρικὴν....

Ἐκεῖνον, λέγει, τὸν υἱόν σου τοῦ λέγει, δὲν λέγει τὸ παιδί, ἀλλ' ἡ λέγει τὸ παιδί σου, μὲ τὸ νὰ κεντήσῃ τόσον τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνον τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ, ὅπου δὲν ἔχεις ἄλλον, μηδὲ ἄλλην ἐλπίδα, ἐκεῖνον τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ, τὸν Ἰσαάκ, ὃ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνον ὄνομα! καὶ χαρο

ποῖον λέγει ὁ λόγος καὶ ὀνομάζει τὸν υἱόν του μονογενῆ, τὸν Ἰσαάκ, λέγει, νὰ περάσῃ θέλει περισσὰ καλὰ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀβραάμ ἡ δίστομος μάχαιρα τοῦ θείου λόγου, ὅπου φτάνει μέχρι μυελῶν καὶ διαχωρίζει καθαρῶτα τὰς διανοίας; τὰς σαρκικὰς ἀπὸ τὰς θεϊκὰς. Σφάζει τὴν καρδίαν ὁ λόγος τέλει διὰ νὰ φανερώσῃ, ἂν ἔχῃ τίποτας σαρκικὸν πρόγραμμα καὶ ὕλικόν, ὅπου νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ μὴν κάμῃ ὑπακοὴν τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνον τὸν υἱόν σου, τὸν μονογενῆ, τὸν γλυκὺν Ἰσαάκ, λάβε τον ἐσὺ αὐτός σου, μὴν τὸν στείλεις μὲ ἄλλον, καὶ ἔλα εἰς ἓνα ἀπὸ τῶν βουνῶν ὅπου σου θέλω δεῖξει» («Χρυσοπηγὴ» σελ. 199).

Ἐὰν ἡ πίστις ὡς προσδοκία ἀνακουφίσῃ τὸν ἀνθρωπὸν καὶ τὸν καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ ἐλπίσῃ, ὡ; σιωπηρὰ ὑποταγὴ εἰς ὑπεράνθρωπον θυσίαν συνιστᾷ ἡρωϊσμὸν μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον!

Ἐπίστευσεν ὁ Ἀβραάμ εἰς τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ, ὅτι θὰ ἀπέκτα τέκνον!

Ἦτο βεβαίως ἡ πίστις αὐτῇ νίκῃ κατὰ τῆς λογικῆς ἐπὶ τέλους ὅμως δὲν εἶχε τὴν συγκλονιστικὴν δραματικότητα τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Θεοῦ νὰ θυσιάσῃ τὸν Ἰσαάκ!

Ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνασπάσῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν του τὸ ἄνθος τῆς ἐλπίδος, νὰ ποδοπατήσῃ τὸ φυτὸν τῆς ἀγάπης, ἀπὸ φιλόστοργος νὰ γίνῃ ἄστοργος, καὶ δι' ἐκείνων τῶν χειρῶν, ποὺ ἐθώπευε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰσαάκ, διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν νὰ τὴν ἀποκόψῃ ἐκ τοῦ σώματος!

Συνήντησε ποτὲ κανεὶς εἰς τὴν ζωὴν του τοιαύτην δοκιμασίαν;

Ἀντιμετώπισε τόσον ὀδυνηρὸν πόνον;

Ἐκλήθη νὰ ἀναβῇ εἰς ἓνα τόσον ἀποτρόπαιον Γολγοθᾶν;

Καὶ ὅμως ὁ Ἀβραάμ ἐνίκησε, ὑπέταξε τὰ πᾶντα εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ!

Κατέπνιξε πᾶσαν ἀδυναμίαν, ἠγνόησε πᾶν θίλγητρον, ἐκώφευσε εἰς πάντα θοῆνον!

Ἐνας μόνον ὑπῆρχε διὰ τὸν Ἀβραάμ.

Ὁ προσταζὼν Θεός!

Ἐἰναστὸς δὲ Ἀβραάμ τὸ πρωτὶ ἐλέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ παρέλαβε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ δύο παῖδας καὶ Ἰσαάκ τὸν υἱόν αὐτοῦ καὶ ἀποδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραάμ τὸ θυσιαστήριον καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα, καὶ συμποδίσας Ἰσαάκ τὸν υἱόν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν τὴν μάχαιραν σφάζαι τὸν υἱόν αὐτοῦ (Γεν. Κ.Β. 3-10).

Αὗται εἶναι αἱ δύο ὄψεις τῆς γνησίας πίστεως ἡ δύναμις τῆς ἐλπίδος ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγόγγυστος προθυμία θυσίας διὰ τὸν Θεόν!

Ὅλαι αἱ ἄλλαι «μορφαὶ» πίστεως, ἀπὸ τῆς «φίλοσοφικῆς» μέχρι τῆς «ὀφελιμιστικῆς» εἶναι κίβδηλα νομίσματα!

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΥΨΟΥΣ ΚΑΙ Η ΑΘΛΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΑΘΟΥΣ

«Γινώθι σαυτόν»

Παραλήρημα ένθουσιασμού κατέλαβε τήν άνθρω-
πότητα έξ αίτίας τών τελευταίων κατακτήσεων τής
αστροναυτικής. Ο άνθρωπος μέ τήν άνεσιν επιγείου
όχήματος διατρέχει τό Σύμπαν πέραν τών ορίων
τής Γήινης ατμοσφαιρας.

Δέν υπάρχει αντίρρησης, ότι τό κατόρθωμα αυ-
τό αποτελεί σημαντικόν σταθμόν εις τήν ιστορίαν
τών επιστημονικών ανακαλύψεων και έφευρέσεων.
Ίσως κάποτε και τουτο χαρακτηρισθῇ... άπρηχαι-
μένον !

Μήπως ο ίδιος ένθουσιασμός δέν εδόνησε τά
στήθη του ανθρώπου, όταν ούτος κατώρθωσε νά
ανάψη τό πρώτον... πῦρ, νά κατασκευάσῃ τήν...
πρώτην α μοιχανήν, νά άνυψώσῃ... τό πρώτον
αερόστατον ;

Έν πάσῃ περιπτώσει, ανεξαρτήτως του μέλλον-
τος, σήμερα ο άνθρωπος διακατέχεται από τό πα-
ράληρημα του θριάμβου του ύψους !

Ο θρίαμβος όμως αὐτός όσους πανηγυρισμούς
και εαν εμπνέη, όσους παιάνες και εαν συνθέτῃ,
δέν καλύπτει μέ τόν θόρυβόν του όλα τά όρια τής
άνθρωπίνης προσδοκίας. Δέν προσφέρει εις τόν άν-
θρωπον μίαν εὐτυχίαν, δέν του εξασφαλίζει τό αίσθη-
μα τής σιγουριᾶς, δέν τόν κάνει νά νοιώθῃ ἀπολύ-
τως από τά δεσμά του φόβου και τής αγωνίας.

Τί και εαν εφθασε ο άνθρωπος εις τόσον ύψος ;

Τί και εαν επλησίασε τά ουράνια σώματα ;

Τί και εαν προγραμματίζῃ τήν κατάκτησιν τής
σελήνης ;

Αί εφημερίδες, πού αναγγέλλουν διά παχέων τί-
τλων τά νίκας αὐτάς, εις τάς ιδίας των εκδόσεις ά-
ναγράφουν πλήθος εγκλημάτων, σωρείαν μικροτή-
των, αθλιότητος και ποταπότητος, διά τών οποίων
ο άνθρωπος υποφέρει και εξ αίτίας τών οποίων ο
άνθρωπος στεναίξει γοερώς !

Μήπως έπαισε, άρ' ής άνυψώθη εις τό ύψος
του Σύμπαντος, νά είναι πλεονέκτης, συκοφάντης,
άτιμος, χυδαίος, φονεύς, μικρολόγος, μικροπρεπής,
χαιρέκακος, μνησίκακος και, έν γένει, φορεὺς τόσων
αθλιότητων ;

Μήπως έπαισε νά αντιμετωπίζῃ τά δραματικά
διλήμματα τής ζωῆς ;

Μήπως έπαισε νά εμπορεύεται τά αξίας και τά
ιδανικά, νά φέρῃ τήν μάσκα τής υποκρισίας και νά
προσφέρῃ τό δηλητήριο του μίσους εις χουσοὺν
κύπελλον ;

Άλλά και πῶς θά τόν βοηθήσῃ ο θρίαμβος αυ-
τός του ύψους νά εξωραίσῃ τόν ψυχικόν του κό-
σμον, νά γίνῃ α ν θ ρ ω π ο ς ;

Άπ' έναντίας του εξάπτει τόν εγωισμόν, του
αυξάνει τήν αλαζονίαν και τόν καθιστᾷ επικίνδυνον
και τρομακτικόν διά τό ίδιον τό μέλλον του !

Δι' άλλην μίαν φοράν αποδεικνύεται ότι τό επί-
κεντρον τής πραγματικῆς εὐτυχίας, τής ουσιαστικῆς
ἀπολυτρώσεως είναι ή άνθρωπίνη ψυχή !

Έφ' όσον αὐτή παραμένῃ υπό τό κράτος τής
κακίας και τής αμαρτίας, οὐδεμία εξωτερική επιτυ-
χία θά δυνηθῇ νά εξασφαλίσῃ εις τόν άνθρωπον

τήν ικανοποίησιν τών προσδοκιῶν του.

Έδῶ ισχύει τό ρητόν του Κυρίου «τί γάρ ὠφε-
λήσει άνθρωπον εαν τόν κόσμον ὅλον κερδίσῃ» !

Έδῶ έχει τήν θέσιν τής ή σύστασις του μεγά-
λου φιλοσόφου Σωκράτους «Γινώθι σαυτόν».

Τό αἰώνιον πρόβλημα εξακολουθεῖ νά παραμένῃ
ή εξωτερική λαμπρότης θά μάς αποκορύπτῃ τό έσω-
τερικόν σκότος· ή ὕλη θά εἰσρονεύεται τό πνεῦμα
και ο εξωτερικός θόρυβος θά εκμηδενίσῃ τήν προ-
σπάθειαν τής ψυχικῆς περισυλλογῆς.

Καί' επέκτασιν δέ ή ἔλξις του ενδιαφέροντός μας
ἀπό τάς μηχανικάς κατακτήσεις και τήν εξωτερικότη-
τα του βίου θεμελιώνει ψευδή κριτήρια αξιολογή-
σεως του ανθρώπου και εκτοπίζει τήν ἀρετήν ἀπό
τόν θρόνον τής εξουσίας.

Έδῶ όμως ακριβῶς υπάρχει και τό πανανθρώ-
πινον δράμα.

Η εσωτερική αθλιότης εκδικείται, ὅπως ακρι-
βῶς ή μη αποθεραπευθεῖσα ασθένεια.

Η δέ εκδίκησις αὐτή μετουσιώνεται εις πλήθος
εγκλημάτων, αμαρτιῶν, συμφορῶν, πολέμων, κατα-
στροφῶν !

Μία μόνον άνύψωσις ἀπολυτρώνει τόν άνθρω-
πον· Εκείνη τήν ὁποίαν προτρέπει ή Έκκλησία
κατά τήν ὥραν τής Θείας Λειτουργίας· «Άνω σχῶ-
μεν τάς καρδίας».

Άς προσπαθήσωμεν λοιπόν, ἵνα τάς καρδίας,
έχωμεν πρὸς τόν Κύριον».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

(Μέ τήν άφιξιν αντιπροσώπων ὀρισμένων ὀργα-
νώσεων τών Έπαρχιῶν, συνεκροτήθη μικτή τις διά-
σκεψις πρὸς εξέτασιν τών ἀφορώντων ήμᾶς ζητημά-
των, επιτροπαί δέ τινες ἐπεσκέφθησαν διαφόρους ὀρ-
μοδίους. Έν τέλει ἐλήφθη ἀπόφασις συστάσεως με-
γάλης επιτροπῆς άγώνος. Το πρακτικόν τής συνεδριά-
σεως ταύτης δημοσιεύεται κάτωθι.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΜΙΚΤΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ

Άριθ. Πρακτικού 8

Έν Άθήναις τῇ 10)23)2)1962

«Περὶ ιδρύσεως μεγάλης επιτροπῆς άγώνος»

Τό αρχιερατικόν Συμβούλιον συνελθόν σήμε-
ρον τήν 23ην Φεβρ. 1962 εις τακτικήν συνεδρία-
σιν εις ήν συμμετείχον και μέλη τής Π.Θ.Ε.Ο.Κ.,
καθώς και ο κ. Πρόεδρος τής Ε. Θ. Κοινότητος
τῶν Γ.Ο.Χ. Θεο)νίκης συνεζήτησε τήν ὑποβλη-
θεῖσαν πρότασιν περὶ συστάσεως μεγάλης επι-
τροπῆς άγώνος, ἀποτελουμένης υπό εκπροσώ-
πων τῶν μεγαλυτέρων θρησκευτικῶν Κοινοτήτων
και παραρτημάτων τής Έλλάδος, και διαπιστω-
θείσης ὁμοφωνίας περὶ τής ανάγκης ὑπάξεως τής
τοιαύτης, ἀποφασίζει τά εξῆς :

Συγκροτεῖ ἀνώτατον ἐποπτικόν ὄργανον του
άγώνος, μέ τήν ἐπωνυμίαν «Μεγάλη Έπιτροπή
Άγώνος» τελοῦσα υπό τήν προεδρίαν του Σεβα-

σμιωτάτου κ. Ἀκακίου, τὸ ὁποῖον ὄργανον σκοπὸν ἔχει τὴν χάραξιν κατευθύνσεων, τὸν ἐλεγχὸν τῶν ἐνεργειῶν, καὶ τὸν συντονισμόν τούτων, εἰς πανελλαδικὴν κλίμακα ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐπιλύσεως τοῦ χρονίζοντος ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην θὰ ἀπαρτίζουν μέλη τῶν ὑπαρχουσῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, καὶ συγκεκριμένως : ἀνὰ τρία μέλη ἐκ τοῦ Ἀρχικοῦ Συμβουλίου, ἐκ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἐκ τοῦ Γ.Φ.Τ., ἐκ τῆς Κοινότητος Τριῶν Ἰεραρχῶν Θεσσαλονίκης, καὶ ἀνὰ εἰς ἐκ τῶν παραρτημάτων : Σερρών, Δράμας, Καβάλλας, Ἀγίου Ὄρους. Κατερίνης, Λαρίσης, Βόλου, Στυλίδος, Θηβῶν, Χαλκίδος, Κορίνθου, Σαλαμίνας, Αἰγίνης, Λαμίας καὶ ὡς καὶ οἱ Θεολόγοι.

Τὸ σύστημα ἐνεργειῶν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς καὶ ἡ κλιμάκωσις τούτου ἐναπόκειται εἰς τὴν ἰδίαν, ἥτις συκληθησομένη θ' ἀποφασίσῃ περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς δράσεως τῆς, περὶ τῆς ἐπικοινωνίας τῆς μετὰ τῶν Παρ)των, καὶ γενικῶς περὶ τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεως τῶν διαφορῶν προβλημάτων.

Τὸ παρὸν ἰδρυτικὸν πρωτόκολλον δεσμεύει ἠθικῶς πάντας τοὺς ὑπογράφοντας, ὅπως ἐριδόμενοι εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τοὺς σκοποὺς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ὁποίου ὑπηρετοῦν, ἀναλώσουν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην ὑπόθεσιν.

Ἔπονται ὑπογραφαί

Ἀρχιμανδρίται : 1) Παρθένιος Σκουρλῆς, 2) Χρυσόστομος Κιούσης, 3) Μερκούριος Καλοσκάμης, 4) Γρηγόριος Παπαβλάχος, 5) Αὐξέντιος Πάστρας, 6) Ἰγνάτιος Τσαντίλης, 7) Ἀκάκιος Παππας, Καθηγούμενος Βίκτωρ.

Λαϊκοί : 8) Ἰωάννης Μιχαλόπουλος, 9) Ἡλίας Νικολόπουλος, 10) Σταῦρος Καραμήτσος, 11) Παναγιώτης Βρεττάκος, 12) Διονύσιος Μπατιστάτος, 13) Κων)νος Σιδέρης, 14) Ἀντώνιος Ζούλιας 15) Κων)νος Κόμνιος.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρεττάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθήναι
ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμαὶ 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ

Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἐπιφανίου Ἐπισκόπου Σαλαμίνας Κύρου συγκαταλέγεται καὶ ὁ Φυσιολόγος. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι μία διδασκαλία διὰ τὸ ἔργον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἥτις γίνεται μὲ παρομοιάσεις καὶ συμβολισμούς. Ἰδοὶ ἐν μικρὸν δείγμα.

Ο ΛΕΩΝ

Ὅταν πορευόμενος εἰς τὸ δάσος δαφραίνεται ἐκ τοῦ μακρόθεν τὸν κυνηγόνσκαπᾶζει τὰ ἴχνη του διὰ νὰ μὴ τὰ ἀνακαλύψουν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸν συλλάβουν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τὸ αὐτὸ πράττει καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὅστις ἐκάλυψε τὰ ἴχνη τῆς θεότητος καὶ ἐνεδύθη ἀνθρωπίνην σάρκα καθὼς λέγει καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς «καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο. Ὅταν δὲ τὸν ἔβλεπον τὰ αὐτὰ πνεύματα ἡρώτων». «Ἦτις ἔστι οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης»; Καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα λέγειν Κύριος τῶν δυνάμεων, οὗτος ἔστι ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης.

ΕΤΕΡΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τὸ ἴδιον καὶ σὺ λογικὴ ἄνθρωπε, ὅταν κάμῃς ἐλεημοσύνην νὰ μὴ γνωρίζῃ ἡ ἀριστερὰ σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου διὰ νὰ μὴ εὕρῃ τὰ ἴχνη τῶν καλῶν ἔργων ὁ διάβολος καὶ μὲ πονηρίαν σὲ πωραπλανήσῃ.

Ο ΑΕΤΟΣ

Ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν πτηνῶν ζῇ περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν ἔτη. Ὅταν ὁμως γηράσῃ πολὺ, ἡ ὁρασίς του μειώνεται καὶ τὸ ράμφος του γίνεται πολὺ γαμψόν. Δι' αὐτὸ καὶ ἀποῦ ἀνέσχεται πολὺ ὑψηλὰ ῥίπτεται κατόπιν μὲ ὁρμὴ εἰς ἓνα βράχονδιὰ νὰ ἰσιώσῃ τὸ ράμφος του καὶ κατόπιν ἀποῦ λούζεται εἰς κανὲν ρυάκιον κάθεται εἰς τὸν ἥλιον. Ἔτσι πῖπτουν ἀπ' τοὺς ὀφθαλμούς του αἱ πανάδες καὶ αἰσθάνεται ἀνανεωμένος.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Καὶ σὺ λογικὴ ἄνθρωπε, ὅταν αἰσθάνεσαι τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν ὑψώσου εἰς αὐτεπίγνωσιν καὶ ῥίψου ἐπάνω εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Κλαῦσε τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν, λούσου εἰς τὴν λίμνην τῶν δακρύων σου καὶ πυρώσου εἰς τὸν ἥλιον τοῦ Πνεύματος. Τότε θὰ πέσουν αἱ πανάδες τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀνανεωθήσῃς ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

Ο ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

Ὁ Πελεκᾶνος εἶναι τὸ πλέον φιλότεκνον πτηνόν. Ὁ θηλυκὸς κάθεται μὲ τοὺς ἰεσοσσοὺς τοὺς ὁποίους ἐπειδὴ τοὺς ἀσπάζεται διαρκῶς τοὺς πληγώνει καὶ φοροῦν. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ἔρχεται ὁ ἄρρην καὶ βλέπει τὰ τέκνα του νεκρὰ τόσο θλίβεται ὥστε ἀρχίζει νὰ σπαράζῃ τὰ πλευρὰ του. Ἀπὸ τὴν πληγὴν ὁμως ῥεῖ αἷμα ἐπάνω εἰς τὰ μικρὰ καὶ ἐκεῖνα ζωοποιεῖται.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν. Ὅταν μὲ τὸ κέντημα τῆς λόγχης ἐξῆλθε αἷ-

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ Ο ΦΡΟΝΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Θόρυβος πολὺς ἐγένετο διὰ τὴν κατάργησιν μιᾶς ὥρας ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὰ Σχολεῖα Μέσης Ἐκπαίδευσως. Τὸ ζήτημα παρουσιάζει ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως παιδαγωγικῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς.

Εἶναι τόσα τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ἡ Νεολαία, τόσαι αἱ ἀντινομίαι τοῦ βίου, τόσος ὁ θόρυβος τῆς ὕλης, τόσος ὁ ἐντυπωσιασμός τοῦ Μηχανικοῦ Πολιτισμοῦ, ὥστε ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή νὰ ἀποτελῇ τὸν κυριώτερον παράγοντα φρονιματισμοῦ. Βεβαίως δὲν εἶναι ὁ μόνος· ἐνίοτε μάλιστα δὲν ἀποφέρει τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ διδάσκοντος. Πάντως ὁμως ἡ διδασκαλία τῶν Θρησκευτικῶν διαποτίζει ἀποτελεσματικῶς τὸ φρόνημα τῆς νεολαίας ἀπὸ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα.

Πέραν δὲ τῆς παιδαγωγικῆς σκοπιμότητος ὑπάρχει καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ. Ἡ τυχὸν περικοπὴ κατὰ μίαν ὥραν ἢ καὶ ὀλοσχερῶς τοῦ μαθήματος θὰ εἶναι μία ἐκδήλωσις ἀσεβείας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἕνας περιορισμός τοῦ κύκλου δραστηριότητός της, μιὰ ἀπαρχὴ περιστολῆς τῆς εὐεργετικῆς παρουσίας της.

Εὐλόγως λοιπὸν διερωτώμεθα: μήπως ἡ ἀπώπειρα αὕτη ὀφείλεται εἰς σκοτεινὰς δυνάμεις γνωστῆς ἐξορμήσεως, τῆς Μασσονίας;

Τὸ καθῆκον λοιπὸν τῶν συντηρητικῶν στοιχείων τοῦ τόπου εἶναι ἡ ἀντίδρασις κατὰ παρομοίων μέτρων!

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 9/22 Μαρτίου ἑορτὴν τῶν ἁγίων 40 Μαρτύρων πανηγυρίζει ὁ ἱερός Ναὸς τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ.

Ἐπίσης τὴν 4/17 Μαρτίου, Σάββατον τῶν ἁγίων Θεοδώρων, πανηγυρίζει ὁ ἐν Νέᾳ Σμύρῃ ἱερός Ναὸς τῶν ἁγίων Θεοδώρων. Συγκοινωνία ἀπὸ Ἀκαδημίαν αὐτοκίνητα Νέας Σμύρνης, στάσις ἁγίας Παρασκευῆς.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΛΑΘΟΥΣ ΜΑΣ ΑΒΛΕΨΙΑΣ

Τὸ ἐκ 2.611 δραχμῶν χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐκ λάθους ἐνεγράφη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 385 φύλλον τῆς «Φωνῆς» ὅτι διανεμήθη ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ Καραβᾶ, ἀνήκει εἰς τὸ φιλόπτωχον ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ Κορυδαλλοῦ καὶ ὑπ' αὐτοῦ διανεμήθη εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Ἑνορίας.

μα καὶ ἴδωρ ἔρρευσεν ἐπάνω εἰς νεκροὺς νεοσσούς τὸν Ἀδάμ, τὴν Εὐὰ καὶ τοὺς ἄλλους προφῆτας καθὼς καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην τὴν ὁποίαν καὶ ἐξωποίησε. Δι' αὐτὸ εἶπε καὶ διὰ τοῦ προφήτου Ὁμοιωθὴν πελεκάνι ἐρημικῷ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Πρὸς

Τοὺς σεβαστοὺς Πατέρας καὶ πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, Ἀθηνοῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων

Σεβαστοὶ Πατέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 5/18 Μαρτίου, καθ' ἣν ἑορτάζομεν τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδόξιας διὰ τῆς ἀναστύλωσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων, θὰ γίνῃ πάνδημος σύναξις εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς, (ὥραν 3.30—6 μ. μ.). Ἡ σύναξις αὕτη δὲν πρέπει νὰ ὑστερήσῃ εἰς ὅγκον ἀπὸ τὴν τοιαύτην τῶν Ἀγίων Θεοφανείων. Πρέπει νὰ τιμήσωμεν τοὺς ἁγίους Πατέρας, οἵτινες παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς ἀλώβητον τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδόξιας, ἀλλὰ καὶ νὰ δεῖξωμεν πρὸς φίλους τε καὶ ἐχθροὺς διὰ τῆς προβολῆς ἡμῶν, ὅτι εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ κρατήσωμεν τὰς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξιας πάσῃ θυσίᾳ. Συνεχῶς οἱ νυκτοκόρακες τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων διὰ τῶν κρωγμῶν αὐτῶν προφητεύουν τὴν προσεχῇ διάλυσιν ἡμῶν. Πρέπει νὰ ἀποδείξωμεν διὰ μίαν ἔτι φορὰν διὰ τῆς προβολῆς ἡμῶν, ὅτι ὁ ἱερός ἡμῶν ἄγων εἶναι θεοσύστατος καὶ θεοκυβέρνητος, καὶ ὅτι ὡς τοιοῦτος εἶναι προωρισμένος νὰ κατισχύσῃ τῆς πλάνης, ὅτι «πᾶν τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον».

Τὸ Δ. Συμβούλιον Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΚΗΡΥΓΜΑ

Ἡ Ὁργάνωσις τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἀκροάσεως τοῦ Θεοῦ λόγου, ὅστις κατὰ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ μόνη Ἀλήθεια (Ἰωάν. ΙΖ. 17) ἀπεφάσισεν ὅπως καθ' ἑκάστην Δευτέραν ἐσπέρας καὶ ὥραν 5 - 6 γίνηται κήρυγμα ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Συνιστῶσα εἰς τὰ μέλη τῆς τὴν τακτικὴν αὐτοῦ ἀκροάσιν, δηλοῖ ὅτι ἡ εἴσοδος εἶναι ἐλευθέρη καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην μὴ ἐγγεγραμμένην εἰς τὴν ἀδελφότητα. Ἡ ἀναβληθεῖσα λαχειοφόρος ἀγορὰ θὰ γίνῃ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ὁργανώσεως)

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝΟΡΙΩΝ ΜΑΣ

Τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς καὶ ὁ Σύλλογος «ΕΥΠΟΙΓΑ» διένειμαν κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, εἰς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους δοχ. 2.880.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῇν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐπίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Δεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Κάτω αἱ χεῖρες ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν

Τὰ καταπληκτικὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἀνθρωπίνης τεχνικῆς τοῦ αἰῶνος μας φαίνεται ὅτι σκοτίζουν μερικoὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ἐκτιμῶσιν τὴν ἀληθινὴν σημασίαν των.

Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι αὐτὰ εἶναι προϊόντα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἐνὸς δηλ. δημιουργήματος τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον παρὰ τοὺς μεγάλους διασκεισμούς του ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἐν πολλοστημόριον ἐνώπιον τοῦ δημιουργοῦ του. Οἱ ἀληθινοὶ σοφοὶ κατανοοῦν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀσόφους τὴν ταπεινῶσιν ποὺ πρέπει νὰ ἐμποτίζῃ τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἐλευθέρωσιν του. Καὶ ὅμως σήμερον ποὺ χρειάζονται ἰσχυρότερα πνευματικὰ στηρίγματα, εὐρίσκονται Ἕλληνες ποὺ εἰσποιοῦνται τὴν ἀποβρύχιν τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τῶν νέων ὥς περιττὸν φορτίον. Εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ποὺ ἔχει μίαν παράδοσιν χριστιανικῆς ἀγωγῆς καὶ ἀνθρωπιστικῆς καλλιέργειας, ποὺ τὸ δίκλωνα ἀνθος τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ εἶναι αὐτοφρὲς καὶ ὅχι μεταφτευμένον, ἀκούεται ἡ καταλυτικὴ κραυγὴ τῆς ἀντιθρησκευτικῆς ἀγωγῆς. Αὐτὸ εἶναι ἀνησυχητικὸν καὶ ἐπικίνδυνον κρούσμα, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀπομονωθῇ. Ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας προχωρήσῃ εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεως ἐξαφανίσεως τῶν θρησκευτικῶν ἀπὸ τὰ σχολεῖα, ὅς γνωρίζει ὅτι υπογράφει τὴν καταδίκην τοῦ μέλλοντος αὐτῆς τῆς χώρας.

Ἡ ἐωσφορικὴ ἑπάρσις τῆς μηχανοκρατίας καὶ τοῦ ὀλισμοῦ θ' ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα τὰ ἰδανικὰ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς γῆς.

Τὸ σκότος πόσον ;

Τὸ σχῆμα τοῦ σημερινοῦ κόσμου εἶναι ὁξύμορον. Ὑλὴ καὶ εὐδάρεια ἀπὸ τὸ ἐν, ἡθικὴ ἀποχαλίνουσι ἀπὸ τὸ ἄλλο. Πλοῦτος τεχνικὸς ἀλλὰ καὶ πτωχεῖα ψυχικὴ. Ἀναμφισβητήτως ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔγινεν εὐτυχέστερος. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Κατήντησε ἐν ἀντικοινωνικόν, διχασμένον, ἐγκληματικόν. Καμμία ἀκτὶς φωτὸς δὲν σχίζει τὸ σκότος τῆς ψυχῆς του. Δὲν γνωρίζει οἶκτο διὰ τὸν συνάνθρωπον, συμπάθεια διὰ τὸν πλησίον, πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Ἀν αὐτὸ λέγεται πολιτισμός τότε τί θὰ εἶναι ἡ βαρβαρότης ; Τότε τὸ σκότος πόσον ;

Μήπως λέγομεν ὑπερβολάς ; Ἴδου ἡ φρικτὴ ἀλήθεια. Ἡ ἐγκληματικότης αὐξάνει καθημερινῶς εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας καὶ δὴ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην.

Κατὰ τὰς στατιστικὰς, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Νέας Ὑόρκης, διεπράχθησαν ἐκεῖ 113.340 ἐγκλήματα καὶ πταίσματα, ἥτοι κατὰ 5000 περισσότερα τοῦ προηγούμενου ἔτους.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν φόνων εἶναι ὁ μεγαλύτερος, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πέρατος τοῦ πολέμου : 483 (ἥτοι 9 ἐβδομαδιαίως) ἐναντὶ 390 τοῦ 1960.

Αἱ κλοπαὶ ἀπέφεραν 69 ἑκατομμύρια δολларίων, ἦσαν δὲ 5.955 ἐνοπλοὶ ληστεῖαι, 37.712 κλοπαὶ μετὰ διαρρήξεως, 30.847 ληστεῖαι καὶ 17.094 κλοπαὶ αὐτοκινήτων.

Ἐπαινετὴ προσπάθεια

Ἐπιμελημένον καὶ μαχητικὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν νέαν φάσιν του τὸ ὥραϊον περιοδικὸν τοῦ ἐν Βόλφ ἀδελφοῦ κ. Α. Παυλὶ «Χριστιανικὴ ἀλήθεια».

Τόσον τὰ ἄρθρα τοῦ Διευθυντοῦ ὅσον καὶ τὰ ἀποπνεόν «Χρυσόστομικὸν ἄρωμα» περὶ τῆς εἰκόνης τῆς Γεννήσεως» ἀποτελοῦν ἀποδείξεις τῆς εὐθύνης εἰς ἣν ἐδράζεται ἡ ἀξιέπαινος προσπάθεια.

Εὐχόμεθα ἡ «Χριστιανικὴ ἀλήθεια» νὰ ἐορτάσῃ τὸ ἱωβηλαῖον της.

Προσσχὴ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ ἐπισυνάβουσα ἀπέλασις ἐξ Ἁγίων Τόπων 12 κληρικῶν, ἐπειδὴ οὗτοι ἐφάνησαν ἀδιάλλατοι ὑπερασπι-

σταὶ τῶν ἱερωτάτων τῆς πίστεως συμβόλων εἶναι κατὰ πρὸς ἀφορὰ ὅχι μόνον τὰς ἀπανταχοῦ ὁρθοδόξους παθῆς δίας ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐλληνικὴν πολιτείαν. Εἰς τὴν πονηρὰν ἐποχὴν μας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν λατίνων, τῶν ἀράβων καὶ τῶν αἰρετικῶν προσφεύγει εἰς ὅλα τὰ μέσα, ἀπὸ τὴν καταχθόνιον νηπασκοπείαν μέχρι τὰς ἀνοικτὰς διηρικὰς μάχαις διὰ νὰ ὑφαρπάξῃ τὴν ὁρθόδοξον ἐξουσίαν τῶν Ἁγίων Τόπων εἶναι κακοῦργημα ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ μαχομένου ὁρθοδόξου στρατοῦ διὰ τοιοῦτον ἀπελάσεων.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ θεῖται ἀπαθὺς τὴν ἐκτόπισιν τῆς ὁρθοδόξου καὶ ἐλληνικῆς ἐπιρροῆς ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Καμμία σκοπιμότης δὲν ἔμπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ ὁ πλωματικὸς ἀβρότητα πρὸς τοὺς λατίνους καὶ τοὺς ἀράβας τὴν στιγμὴν ποὺ κινδυνεύουν ὑψίστα πνευματικὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους.

Ἡ ἀκτινοβολία τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς

Εἶναι γνωστὸς ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μουσικοῦ αἰσθητηρίου ἐκείνων, ποὺ γοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἐσπερίαν μεταφρευοῦν τὴν θηλυπρεπεῖ καὶ ἀηδὴ τετραφωνίαν εἰς τοὺς ναοὺς τῆς καινοτόμου ἐκκλησίας. Καὶ ὅμως ἡ ὁργὴ τῶν ἀληθινῶν καλλιεργημένων ἀνθρώπων γίνεται ἡμέρα μετὰ τὴν ἡμέραν ἐμφανεστέρα. Ἡ δὴ ὁ κορεσμὸς καὶ τὸ ἀδιέξοδον εἶναι ὁρατά. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν παράδοσιν ἐκδικεῖται. Δι' αὐτὸ καὶ ἀκούονται συχνὰ πικρὰ νοσταλγικὰ ἀναπολήσεις πρὸς τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν. Ἴδου τί γράφει εἰς τὰ «Νέα» ἡ συγγραφεὺς Μ. Ἀμαριώτου.

«Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας μουσικὴ, μετὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἡῶν της καὶ μετὰ τὴν ἀπέραντὴ ποιητικὴν δημιουργίαν τῶν ὕμνων μας εἶναι μίαν ἀπὸ τίς λαμπρότερες τοῦ κόσμου. Γιά τοὺς ὕμνους μας δὲν ὑπάρχει ἄλλη ! Μοιάζει μετὰ τὴν βυζαντινὴν μας ζωγραφικὴν καὶ μετὰ τοὺς βυζαντινοὺς μας ναοὺς. Παίρνει τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν κάνει αἰωνιότητα, πλαταίνει τὸν κόσμον μετὰ τὰ πρὸ ἁπλὰ μέσα, κάνει τοὺς θόλους τῶν ναῶν νὰ χωροῦν τὸ ἄπειρον καὶ τὸ αἰώνιον.

Ἡ γενναιοῦτης τῶν λόγων καὶ ἡ δειλία τῶν πράξεων

Πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν ἀπεριφράστως. Δὲν περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν παρούσαν Κυβέρνησιν ἡ δειλία της νὰ θίξῃ τὸ φάντασμα μιᾶς σκοτεινῆς ἐποχῆς, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα πρῶτης Ὑπουργοῦ Στυλίου 45)51.

Μήπως ὅμως τὸ δρᾶμα ἐκατοντάδων χιλιάδων ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, νὰ θεωρῶνται ἀπόβλητοι τῶν λεξιλαχείων τῆς χώρας των καὶ ν' ἀναγκάζωνται ὑπὸ τοῦ κράτους νὰ καταφεύγουν εἰς τὸ ψεῦδος, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν πατρίδα μας τὸν τίτλον τῆς εὐνομούμενης πολιτείας ; Ποία, τέλος πάντων, σκοτεινὴ δύναμις ἀναγκάζει τοὺς ἀρμοδίους νὰ παρουνιάζωνται διχασμένοι ; Διότι ὡς ἄτομα ἀναγνωρίζουν τὸ δίκαιον τῶν παλαισημερολογιῶν. Ἡ παλινωδία ἀρχίζει μόλις εὐρεθῶν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δράσουν. Ἀθελήτως μᾶς ἔρχεται εἰς τὴν μνήμην ὁ σκληρὸς λόγος ποὺ ἐγράφη εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΘΝΟΣ» τῆς 7)2)62.

«Ἀς ποῦμε μίαν ἀλήθειαν : Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν αὐτῇ, τῆς προσσχῆς ποὺ πρέπει νὰ δύνουν οἱ κυβερνῶντες καὶ οἱ κρατικὲς ὑπηρεσίαι πρὸς τὴν Κοινὴν Γνώμην, δημοκρατικὰ δὲν ἔχουμε εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅς τὸ πάρομε ἀπόφασι ! Μόνον ὅταν πρόκειται νὰ γίνων ἐκλογὲς βγαίνουν οἱ ἐπαίοντες καὶ δύνουν ὑποσχέσεις. Ἀληθινὲς καὶ ψεύτικες. Καὶ κατόπιν κλείνουν τ' αὐτιά τους καὶ στοῦ κωφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα!»